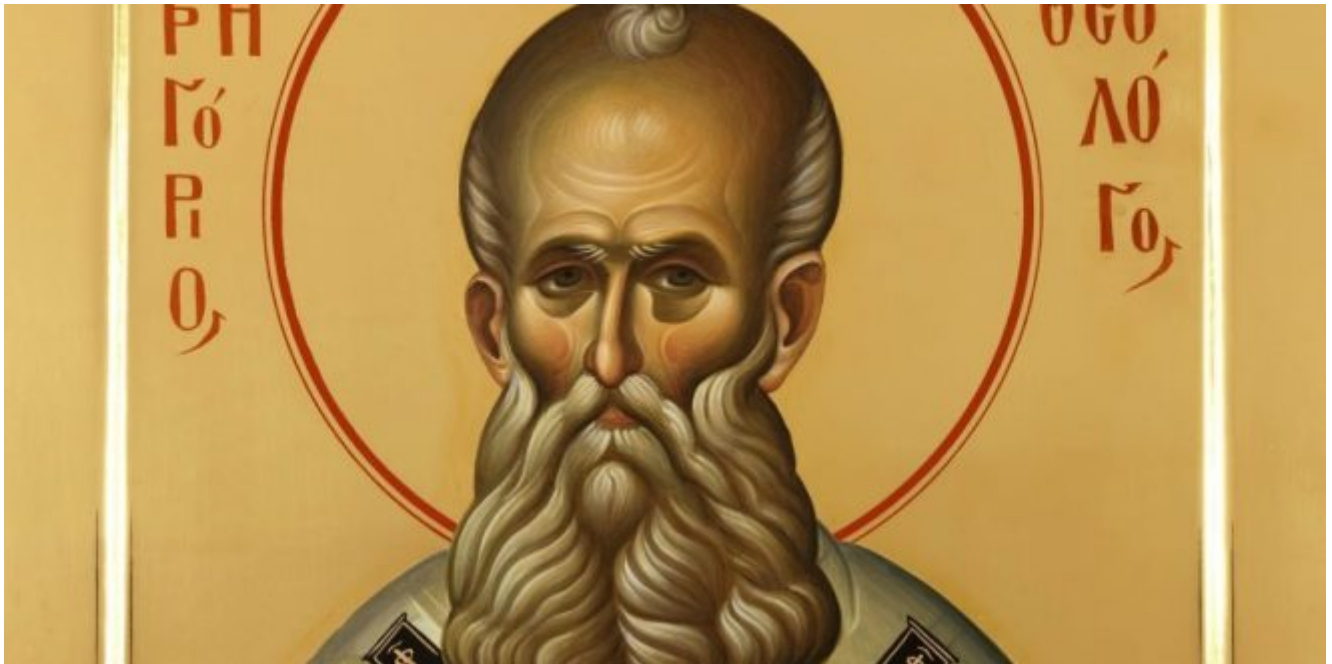

Честваме празника на св. Григорий Богослов

Свети Григорий, св. Василий Велики и брат му св. Григорий Нисийски образуват тризвездието на „тримата Кападокийци“.

Св. Григорий бил майстор на словото и на стихотворната реч. Сведения за неговия живот ни дават не само писанията на св. Василий Велики и блажени Йероним, но и неговите собствени трудове, особено писмата и автобиографичните му стихове. Св. Григорий сам ни е разказал своя живот и то с истински лиричен драматизъм. Любител на безмълвието и богосъзерцанието, устремен с волята си към пустинното богомислие, той бил призван към пастирско служение сред бурята на житейските смутове в Църквата през IV век. Той преминал славния си жизнен път в постоянно усилие над своята лична воля, в непрекъснато смиряване на своите пориви и с винаги наранено сърце.

Св. Григорий се родил в Ариандз при Назианд (Кападокия) около 330 година. От най-ранно детство неговите родители – св. Нина и св. Григорий, епископ Назиандски Старши – са му наложили „златната вериге на благочестието“. Овладейки от пламенна и неудържима склонност към науката, с по-младия си брат Кесарий той започнал образованието си в близкия Назианд и го продължил в Кесария Кападокийска, където за пръв път се срещнал с Василий Велики. След кратък престой тук св. Григорий пристигнал в Александрия, където брат му Кесарий изучавал медицина. Но целта на

бъдещия велик богослов е по-голямата наука. Затова той оставил брат си и отишъл в 349 г. в Атина. По пътя за елинската столица, сред смъртната заплаха на бушуващите вълни, св. Григорий повторил обета на майка си да се посвети на Бога.

В Атина той намира повече отколкото търсил. „Аз търсих там красноречие и намерих щастие, защото там намерих Василий. Аз заприличах на Саул, който търсил ослици, а си намерил царство (1Цар. 9:3,10). Случайната придобивка се оказва по-висока, отколкото главната цел...“ Свети Григорий и Василий Велики свързали най-тесните връзки на взаимно доверие и привързаност. Те могли да кажат за себе си: „С единомислие ходихме в Божия дом“ (Пс. 54:15). „У нас всичко беше общо – казва св. Григорий, – и едната душа свързваше това, което разделяха телата...“ Чувствителната, кротка и впечатлителна душа на св. Григорий се нуждаела от привързаност и обич, а дружбата с Василий била най-нежната от всички му привързаности. В шумната и душегубна Атина двамата приятели знаели само два пътя: единият ги водел към християнските храмове, а другият – към учителите на външните науки.

Свършили се годините на учението и странстването. След многогодишно отсъствие и двамата трябвало да се завърнат в родните места. Върнал се св. Григорий с решителна готовност да положи в нозете на Христа всичките си насъбрани знания, за да отстъпят те място на словото на великия Бог. Не веднъж и не лесно намерил той лекия и гладък път

„Идваха в ума ми Илия Тесвитянинът (3Цар. 17:1), великият Кармил (3Цар. 18:17-46), необичайната храна и пустинята на Предтеча (Мат. 3:1-4). Надделяваше от друга страна любовта към божествените книги и черпената от тях светлина на духа, а такова занимание не е работа за пустинята и безмълвието. Много пъти се люшках аз насам-нататък и накрай умирих желанията си и бродещият ум се установи по средата“.

Смущавала го още и неговата нежна и гореща обич към родителите му – „тя ме теглеше като товар към земята“. Той останал в родителския дом и споделял домашните грижи на майка си и баща си. Но и сред мирските залисии той се стараел да води съзерцателен живот, като възприел от отшелниците углъбеността на техния ум, а от миряните – старанието да бъде полезен на обществото.

Св. Григорий прекарвал безсънни нощи в молитви и размишления, а благочестивото му въображение го отнасяло към отдалечените пустини на Понт, където се трудил и предавал на безмълвие светият му приятел Василий

„в съжителство с Бога, покрит от облак като един от старозаветните мъдреци“. Около него се събирали неколцина ревнители на подвига на духовното бдение – „ангелоподобни лица, които стоейки на нозе, призовават Бога в псалми и възнасят сърцата си към Него с песнопения, отправяйки общи славословия от много уста...“

За малко се удало на св. Григорий да вкуси наладата на пустинното безмълвие в Понт. Родителският зов скоро го върнал в света и против желанието му, както и по силното настояване на назиянците, баща му го възвел на един от най-високите престоли – в 361 или 362 година го ръкоположил за свещеник.

„При тази принуда аз затъгувах така силно, че забравих всичко – другари, родители, отечество, род и като ужилен от насекомо вол заминах за Понт, като се надявах у божествения приятел да намеря лекарство против горестта“.

И той го намерил там. Единствено времето смекчило чувството за злощастие. Завърнал се в Низиянз, той приел върху себе си пастирските задължения, чието величие и товар така ясно съзнавал.

Синовното послушание пак надмогнало у него любовта към безмълвието: той споделял епископските трудове на своя родител. А в 372 година Василий Велики го ръкоположил за епископ на Сасима. В този град той наистина отишъл, но не се и приближил до дадената му църква поради арианска съпротива. „Нито веднъж не извърших там богослужение, не се молих с народа, не възложих ръце нито на едного от клириците“ – казва св. Григорий.

По новата проща на баща си той се върнал в Низиянз и вече като епископ му помагал в дълбоката му старост. След неговата смърт в 374 година младият епископ Григорий не пожелал да заеме неговото място, макар да управлявал паството до избора на нов епископ.

Най-после и за него дошла свободата да разполага със себе си, и той, „като беглец“ се уединил в Селевкия при храма „Св. Текла“, където искал да се отдаде на самота и съзерцание. И това не продължило много. Този път той трябвало да отстъпи пред призива на православните жители на столицата и да преустрои стопената от арианските императори Цариградска православна църква.

Между 379 и 381 година настъпил върховният момент от неговия живот.

„Приканиха ме да стана помощник на народа, защитник на Словото, да орося със струите на благочестието изсушените, но все още зеленеещи души, с хранителността на елея да засия светлината в светилниците, да разкъсам с твърдото учение паяжините – тези гнили вериги на многосръчните словоплетници, които са смешни за крепките, но впримчват лекомислените“.

„Не по добра воля, а насилствено увлечен от други“, св. Григорий се явил в Цариград като защитник на Словото. Той не намерил тук нито един православен храм: всички били заграбени от еретиците – ариани. Наложило се да извършва божествената служба в частен дом, в бедна къща. Така възникнал храмът „Анастасия“ – „Възкресение“, в който „Троическият Богослов“ произнесъл своите знаменити и благодатни слова на богословието, разкрил и изповядал неизречимите тайни на Божественото триединство и възкресил православието в Цариград. Тези слова му спечелили названието „Богослов“. Чрез тях той оживил, ободрил и събрал разпръснатите овци на истинското словесно Христово стадо.

На 27 май 380 г. св. Григорий Богослов бил тържествено утвърден в църквата „Св. апостоли“ за цариградски архиепископ от император Теодосий I (379-395) и потвърден на II вселенски събор в 381 г., който бил открит под негово председателство и на който възтържествувало православието.

Но блясъкът не продължил много. Скоро той трябвало да напусне заслужения с толкова пастирски подвизи престол и мястото на „общата победа“. Съмнителни произшествия и интриги му дали повод да подаде оставката си и през юни 381 година се завърнал в родния Низианз. Той завеждал вдовстващата там катедра до 383 година, докато избрали Евлалий, и след това окончателно се оттеглил в наследственото си имение в Арианз.

Св. Григорий притежавал дълбоко благочестие и високи дарования. Той бил една съзерцателна поетическа натура, чувствителен и примирителен. Остатъка от дните си той прекарал в мечтаното безмълвие, в песнословия на неизказаното Божество, на неразделната и единосъща Троица.

В началото на седмото десетилетие от своя живот той склопил очи към 390 година.

Църквата облажава св. Григорий като „Троически Богослов“, като „таинник на Св. Троица“. Църквата пази и следва неговото богословско учение, което разкрива със словата на философстващия разум възвишените истини на апостолската проповед.

По отношение на християнската мисия всред славяните и на славянската писменост той трябва да бъде отбелязан като най-големият от древните отци любимец на св. Константин-Кирил Философ, който изучавал дори наизуст неговите произведения и написал похвала в негова чест.

dobrotoliubie.com